

— Δὲν ἠλπίζον πιτε, τῷ εἶπε, νὰ μὲ μακρόνῃς ἀπὸ σοῦ τοιουτοτρόπως. Ἡ θυσία σου εἶναι εὐγενής, ἀλλὰ δὲν τὴν θαυμάζω. Ναί, εἶχον ἀγαπήσει τὸν ὑπολογαγὸν Γ. . . . ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦτο τὸ ἐξέπλυνον τὰ δάκρυά μου. Ἡ ἀγγελία περὶ τῶν γάμων τοῦ μ' ἐτάραξεν, ἀγνοῶ διατί. Ἰσως ἦτο τοῦτο σπινθήρ τις τοῦ πάλαι ἐρωτός μου, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ἦτον ὁ τελευταῖος. Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἠρεύνησα τὴν καρδίαν μου. Ὁ Κ. Γ. . . . δὲν ἔχει πλέον καμμίαν θέσιν ἐντὸς αὐτῆς. Αἶσθημα ἀγιώτερον διεδέχθη τὸ πρῶτον, ἐξετίμησα τὴν εὐγένειαν, τὴν εὐθύτητα, τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων σου, καὶ μ' εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σοῦ. Λέγεται τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας σου διεσκέδασαν, ὡς σκιάν, τὰς προτέρας ὀνειροπολήσεις μου. Ἦμπορείς, ἂν θέλῃς, νὰ μὲ ἀποβάλῃς τῆς παρουσίας σου, ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ὑπογράψω τὴν πράξιν ταύτην.» Καὶ λέγουσα, ἐξέσχισε τὰ ἐγγράφα, ἅτινα τῆς εἶχεν ἐγχειρίσει ὁ Κ. Σ. . . . καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμον της, ὅπου ὁ σύζυγός της τὴν παρηκολούθησε παράφορος ἐκ χαρᾶς.

Τὸ Πάσχα τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐβαπτίζετο, διὰ μεγαλοπρεπεῦς τελετῆς, τέκνον νεογέννητον, υἱὸς τοῦ Κ. Σ. . . καὶ τῆς Καρίνας, καὶ ἐκτοτε ἡ νεαρά γυνὴ δὲν ἠσθάνθη πλέον κενὸν οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ οὔτε ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Κ. Π.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε τόμ. ιδ'. φυλλάδ. 336.)

— α Π —

Παθιάζω καὶ **παθιῶ**. Δοκιμάζω κόπον δυσκολεύομαι. «Ἐπάθιαζε νὰ τὸν εὕρῃ» τουτ. ἐδοκίμασε πολλὸν κόπον. **παθιασμένος** καὶ **παθιάρης** λέγεται ὁ φιλάσθενος, ἀρρώστιάρχης.

Παίγνιο καὶ **Μπαίγνιο** (παίγνιον) «ἔγεινε τὸ μπαίγνιο», τουτ. ἀντικείμενον ἐμπαιγμοῦ. «Τί μπαίγνιο!»

Παλαμόποδο (τό)· τὸ πέλμα, ἡ πατούνα.

Παλαμάρι (τό). Ἀπόγειον σχοινίου δι' οὗ δέουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν.

Παλαύραις. Μεγαλορῥημοσύνη (blague) «αὐτὸς κόφτει παλαύραις» (ἢ λάφια), λέγει ἄλλ' ἀντ' ἄλλων, ψεύδεται κυχώμενος.

Παλουκοκαύτης (ἐπίθ. τοῦ Μαρτίου). «Τὸν Μάρτη ξύλα φύλαγε μὴν κίψῃς τὰ παλούκια». (παροιμ.).

Παλλάμπαθρο (ῥάκος) μπάλλωμα, κουρέλι «ὁ πτωχὸς ὅστις φτωχιάνη, τὰ παλλάμπαθρά του σιάνει». (παροιμ.).

Πανταράδα (ἐπίρ.). Ὅπωςδήποτε, ὅπως καὶ ἂν ἔχη. «Πανταράδα ἀξίζει νὰ τὸν ἰδῇ.»

Παντάρφανος καὶ **πεντάρφανος** — ὁ πάντῃ ὀρφανός. — Καθὼς **παντάξενος** ἢ **πεντάξενος** (ὁλοτελὼς ξένος), **παντάρφτωχος** καὶ **πεντάρφτωχος** (ὁ πάντῃ πτωχός).

Παντέρημος, ὁ ἀπομεμονωμένος. Ὁ ἐστερημένος συγγενῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένος πάντῃ, ἢ παντός, ἔρημος.

Πάντημιως καὶ **ἀπάντημιως** (ἐπίρ.). Μήπως· ἀπάντημιως ἔχει τίποτα.

Παντηχαίνω (περιμένω) καὶ **παντοχή** (προσδοκία) (ἰδὲ ἀπαντηχαίνω). «Δὲν ἔχει ἐλπίδα καὶ ἀπαντοχή». τουτ. οὐδεμίαν ἐλπίδα ἔχει.

Παραβολιάζω. Λέγεται εἰς τὴν ἀροτρίωσιν τοῦ ἀγροῦ, ὅταν χαράττωνται αἱ αὐλακες ἐν εἴδει παραβολικῶν γραμμῶν ὅπως ὀρισθῇ τὸ μέρος τοῦ σπαρθέντος τμήματος, ἐξ οὗ καὶ **παραβολή** ἡ στροφή τῶν ἀροτριῶντων βοῶν (εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ ἀγροῦ) ἐκ τῆς εὐθείας γραμμῆς.

Παραγάδι. Εἶδος ἀλιευτικῆς δικτύου. «ἔβρηνξαν τὸ παραγάδι» τουτ. ἐψάρευσαν διὰ τοῦ παραγαδίου.

Παραγαλιαίνει (τρ.πρ.)· «παραγαλιαίνει ὁ ἄνεμος, ἢ ὁ σφοδρὸς πόνος» τουτ. ὀλιγοστεύει. Λέγεται καὶ **πραγαλιαίνει** (ἐκ τῆς λέξ. ἀγάλλα· ἰδ. τὴν λεξ.).

Παραγγολή. ταυτόσ. τῷ παραγγελιά· καὶ τὸ ῥῆμα **παραγγέλλω**, **παργγέλλω**.

Παραδέρνω. Λέγεται ἐπὶ πάσχοντος βαρεῖαν νόσον ἢ πόνον. (se débattre, être dans une grande agitation). «Ὁ ἀρρώστος παραδέρνει, ἢ δίνει καὶ πέρνει». Ἡ **παραδαρμένη** (μεταφορ.) ἡ κοιλία.

Παραδράμω, ἀμιλλῶμαι νὰ περάσω τινὰ εἰς τὸ τρέξιμον, «ἔλα νὰ παραδράμωμεν».

Παραδομένο· λέγεται τὸ ἡλίθιον παιδίον (ἰδὲ **Ξόπαρτο** καὶ **Λαμπασμένο**)· λέγεται καὶ **παρμένο**.

Παραζάρω· σημ. πολυσυνειθίζω, ὅπερ λέγεται καὶ **Ζάρω**. «Δὲν τὸ ζάρει ἢ δὲν τὸ παραζάρει».

Παραζούζονλο. Λέγεται τὸ μὴ ἀνεπτυγμένον ἢ καχεκτικὸν τέκνον ἢ ζῶον ἢ ὀπωρικόν.

Παρακαλεῖν (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ «σὲ παρακαλῶ» ἢ κάμε μου τὴν χάριν.

Παρακλητόροι (πληθ.). Οἱ παρακλητορες (ἀρχ. σημ.) «ἔδωκε παρακλητόρους» ἦτοι μεσαζόντας διὰ νὰ παρακαλέσουν.

Παρακλησί· τὸ παρεκλήσιον (ἰδὲ **Ξωμόνι**)· λέγεται καὶ **ξωκλησί** (ἐξωκλησίον, τὸ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς κείμενον ἐκκλησίδιον).

Παρακούω. Δὲν ἀκούω καλῶς· «ἐπαράκουσε» δὲν ἤκουσεν ἀκριβῶς, ἢ ἐξέλαθεν ἐν ἀντ' ἑλλου.

Παραλέκατος καὶ **παραλέκατο**· ὁ ἔχων τὰ μέλη παραλελυμένα, ὁ στρεβλὸς καὶ ἀδέξιος.

Παράμερα (ἐπίρ.), κατὰ μέρος. Καὶ παρμερίζω *mettre de côté, se retirer* «παρμερίσει ὀλίγο νὰ σοῦ πῶ».

Παραμπάτης· ὁ ἐμβαίνων εἰς οἰκίαν ξένος καὶ ὑποπτος ἄνθρωπος, καὶ ὁ παράσιτος· ὁ παρ' ἄλλοις *Νταλκαδοῦχος*.

Παραμπουκόγω, **παρπημίζω** καὶ **παραμπούπω**· μα κυρίως τὸ παραγγέμισμα τῶν ἐπὶ τῶν τοίχου τινὸς διὰ πατρῶν ἢ δι' ἀσθεῖστον.

Παράνω (ἐπίρ.) ἀντὶ παραπάνω, καὶ περιπλέον, καθὼς παρῶδε καὶ παραπῶδε (παρ' ἐδῶ)· παρέκει (παρ' ἐκεῖ). Καὶ ἔλ' ἀπ' ὧδε (ἀπ' ἐδῶ).

Παραπόρτι (τὸ)· ἡ παραθυρὶς ἢ παρακυλὶς.

Παραπέφτω· κλονοῦμαι· «ἐμέθυσε καὶ παραπέφτει».

Παραπούλι (τὸ)· ἡ παραφυάς, τὸ παραβλάσταρον· παραπούλια λέγονται αἱ κορυφαὶ κυρίως τῆς κολοκυνθιάς· αἱ καὶ ἄλλως λεγόμεναι *κολοκυνθοκορυφαίς*.

Παράνομα (τὸ) καὶ **παρανόμι**· τὸ παρωνύμιον, τὸ ἐπίθετον (κοινῶς παρατσούκλι)· καὶ ῥῆμ. **παραχορίζω** (παρωνυμιάζω).

Παραρηγάτω· Συνερίζομαι, διεγωνίζομαι πρὸς τινα νὰ τὸν περάσω.

Παράστρατο, ἡ πλῆγία ὁδὸς, τὸ σιμάκι τουρκ. καὶ **παραστρατῶ** ἢ **παραστρατίζω** ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Παρεστία (παρὰ — ἐστία) καὶ **Στιά** ἀλλαγῶς *Chéminée*) καὶ **πυροστία**.

Παράσυρο (ἀνρ λ.) εἶδος σαρώθρου δι' αὐτῶν, ἐν ᾧ λικμίζονται οἱ δημητριακοὶ κερποὶ, σύρεται κατὰ μέρος τὸ ἄχυρον.

Παραφέρνει· παρομοιάζει, ἔχει κἄποιον ὁμοιότητα· ἐκ τοῦ ἀρχ. **παρεμφέρω**, προσομοιάζω.

Πάρωρα (ἐπίρ.) καὶ **παρὰ ὥρας**, ἐξώρας, ἀργά· **παράωρα** παρ' ἄλλοις.

Παρμένος. Ἰδὲ **Ξώπαρτο**, **Ξωτικό** καὶ **Λαμπασμένος**.

Πασπάλη (ἀρχ. σημ.) ὁ ἄχνος τοῦ ἀλεύρου· καὶ **πασπαλίζω** (ῥῆμ.) **πιττίζω** τι μὲ κόνιν ἢ ἄλευρον.

Πάσπαρος· εἶδος ὑπολεύκου καὶ εὐθραύστου γῆς *κιμωλίας*.

Πατάλαδα (τά), ἡ ὑποστάθμη ἢ τὸ ἀκάθαρτον μέρος τοῦ ἐλαίου, ἐντὸς τοῦ ἀγγείου. Καὶ **πατάλαδας** ὁ ῥυπαρὸς.

Πατάσσω σημ. τὸ πειράζω, ἀνησυχῶ· «μὴ με πατάσῃς»· ἐξ οὗ καὶ **παταχτήριον** (ὅστις ἐνοχλεῖ τινα).

Πατέλλα καὶ **Κουτέλλα**, τὸ πλατὺ μέτωπον

(ἴσως ἐκ τοῦ πατέλλα μεταφρ. τῶν ἀρχ. σημεινόντος ἀπλάδα)· καὶ **πατελλάρος**, ὁ ἔχων εὐρὺ τὸ μέτωπον.

Πατερίτσα· ἡ ἀρχιερατικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ δικανίκι, παρ' ἄλλοις.

Πατητήρα καὶ **πατητήρι**· τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Λέγεται καὶ μέρος τῆς ὑφαντικῆς μηχανῆς ὅπου πατεῖ ἡ ὑφαντοῦ. § **Πατηκόνω** (ῥῆμ.) **στοιβάζω** τι· «τὴν ἐπατήκωσε» ἐγέμισε τὴν κοιλίαν του.

Πασπατεύω, τὸ παρ' ἄλλοις **χαλεύω**. Ζητῶ ψηλαφῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ νὰ εὕρω τι.

Παῦλος, καὶ **παυλούρι**, καὶ **ἀρτοπαόλουρο** εἶδος ἄρτου, ὡσείδους ἢ ἄλλου σχήματος.

Παχτόγω ἢ **πάχτωμα** (παρ' ἄλλοις **πακτόνω**) ἐκμισθοῦμαι ἢ ἐνοικιάζω γαίας· (*affermer*).

Παχνί (τὸ)· φάτνη τῶν ζώων. §. καὶ **παχνί** εἶδος τετραπλεύρου ξυλίνου ἐνθ' ἐναποταμιεύεται ὁ σίτος κτλ. Λέγεται καὶ ἀμπάρι παρ' ἄλλοις.

Πεζούλα καὶ **πεζούλι**, κάθισμα ἐκ λίθων κατεσκευασμένον· ὁ θρόνος, ἐξ οὗ καὶ **δρσοπεζούλα** «Τοῦ ἀρέσει ἡ δρσοπεζούλα» λέγεται ἡ φρ. ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ ἀκαμάτου.

Πεντάρφανος καὶ **πεντάξενος** καὶ **πεντάφτωχος** (ἰδὲ **παντάρφανος** κτλ.).

Πελεκούδια. **Ευλάρια** διὰ κούσιμον (ἰδὲ **κοπελάρια**) ἐκ τῶν πελεκημάτων.

Πελέκι (τὸ)· σανίδι πλατὺ καὶ χονδρὸν ἐπιτιθέμενον ἐντὸς τοῦ ληνοῦ πρὸς πίεσιν τῶν σταφυλῶν. Λέγεται καὶ **Μαδέρζ**.

Πενεχρὸς ἀντὶ τοῦ πενιχρὸς· «φορεῖ πενεχρὰ (τουτ. ταπεινὰ ἢ πτωχὰ), καὶ δεῖπνος πενιχρὸς, ὁ λιτὸς».

Πεπαρὸς ὁ ἐσθίων ὀλίγον καὶ ἀργά· καὶ μεταφρ. ὁ ἀδύνατος, ἡ πρᾶς καὶ μαλακὸς ἄνθρωπος· ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου ῥήματος **πεπαίρω** (μαλακύνω, καταπραύνω κτλ.)

Περατάρης ὁ διαβάτης, ὁ περὶ ἀπὸ μέρος τι (*viandante*).

Περάτης· εἶδος μοχλοῦ σιδηροῦ τῶν κλειδαριῶν §. ἡ ἀμπάρα ἢ διερχομένη ὀπισθεν τῆς θύρας.

Περιγράφει (τὸ)· ἐργαλείον τῶν ξυλουργῶν δι' οὗ σημειοῦνται ἢ διαγράφουσι εἰς τὰ ἄκρα μέρος τι τοῦ ξύλου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐργάζονται.

Πρεικοφτικά (ἐπίρ.). Λέγεται «Πηγαίνει περικοφτικά τοῦ δρόμου», τουτ. κόπτεται ἢ συντέμνεται τὸν δρόμον.

Περιεργάζομαι. «Στέκει καὶ περιεργάζεται», ὅταν παρατηρῇ τις ἀντικείμενον μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἢ περιεργείας.

Περίδρομος· ἡ παρωνυχία (ἀπόστημα παρὰ τοὺς ὀνυχας φυόμενον), **καλαγκάθι**. § «Περίδρομος νὰ

σὲ κόψη » ἢ Κάρναξ παρ' ἄλλοις. Λέγεται περιυβριστικῶς, ὅταν ἐπιβάλλῃ τις σιγὴν εἰς τὸν φλυαροῦντα.

Περικαίω καὶ *περικάματα* λέγεται, ὅταν περιφλέγωνται αἱ ἄκανθαι καὶ τρίβοι τῶν γεωργησίμων ἀγρῶν.

Περίσσια (ἐπιβ.) πᾶμπολλα, ἄφθονα. « Εἶναι περίσσιος » παράξενος. « Μιλεῖ περίσσια. » « ἔχει περίσσια. »

Περιγάνι (τὸ) ὁφανὸς διὰ καυσίμων ξύλων πρὸς ἀλείψιν ἰχθύων.

Περίχαρος καὶ *πρόσχαρος* (ἄνθρωπος) ὁ περιχαρὴς, ὁ εὐθύμος. « Πρόσχαρη κόρη » ἀντὶ χαρίσεως.

Περιχύνω περιβρέχω τί « ἢ πλύστρα ἐπερίχυσεν τὰ ῥοῦχα », « τὸν ἐπερίχυσεν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. »

Πέρκα καὶ *περκόχανο* (ἢ *πέρκη ἀρχ.*) εἶδος ἰχθύος, πετρόψαρον.

Πετάλαγος καὶ *πεταλαγούνα*, ἡ ἀκρίς (ὥσως ἐκ τοῦ πέταμαι).

Πεταλιδολόγος ἐργαλεῖον πρὸς ἀλείψιν τῶν πεταλιδῶν (εἶδος ὄστρ.)

Πειθοβγάνω. « Μὴ τὸν πειθοβγάνης » τουτ. μὴ τὸν πειθαναγκάζης ἐρεθίζων αὐτόν· λέγ. καὶ *ξεβγάνω*.

Πετρόη καλεῖται ἡ πετρώδης γῆ· ἀντὶ πετρόγη ὡς καὶ κολλόη, ἀντὶ κολόγη (ἰδὲ τὴν λέξιν.).

Πετρολαγός εἶδος σταφυλῆς, κυρίως ἡ χρησιμεύουσα πρὸς οἶνοποιάν.

Πετρολασία (κεκτ. λ.) λέγεται ἡ σειρὰ τῶν κτισθέντων λίθων τοῦ τείχους.

Πηδάλλοι (πληθ.) μικροὶ σκώληκες τοῦ τυροῦ, λεπτοὶ καὶ λευκοί, οἵτινες πηδοῦσι λιγυζόμενοι. *Πηδάλλοι* ἐν Ῥόδῳ, καὶ παρ' ἄλλοις *πηδούλια* ἢ *πετάκια* παρὰ τὸ πηδῶ καὶ πετῶ.

Πηλᾶ (τὰ)· πληθ. τοῦ πηλός, καὶ ἡ παροιμ. « Ὁπου κτίζει μὲ πηλᾶ, τὰ παιδιὰ του ἀναγελαῖ. »

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Μαρτίου 1864, ἡμέρα Κυριακῆ. Φίλτατ' ἐν φίλοις,

Πολλάκις, ἀναγινώσκων τὰ ὑπὸ σοῦ διαπαισθέντα *Ποικίλα*, ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις ἐπέσθης νὰ ὀνομάσῃς αὐτὰ *Ποικίλα*. Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ *διαφόρων* καὶ *ποικίλων*; Διατὶ δὲν προὔτιμησες τὴν λέξιν ἐπιφυλλίς; διατὶ δὲν μετεχειρίσθης τοῦλάχιστον παράδοξόν τινα ἐπιγραφὴν, ὅσον· φύρδην μίγδην, ἀβουρτακὴ κατλ.; διατὶ τέλος πάντων, ἀποδοκιμάσας πάντα ταῦτα, δὲν μετέφρασας ἀπλῶς τὰς συνήθεις παρὰ τοῖς Γάλλοις λέξεις *Chro-*

nique καὶ *Courtièr*, ἀφ' οὗ αἱ εὐφωδῶς ὑπὸ τινος εὐφωδῶς τῶν Ἀθηναίων καὶ πεπαιδευμένου φιλολόγου προταθεῖσαι πρὸς μὴ φόλυγες διερρέχθησαν; — *Ποικίλα* τί σημαίνει *Ποικίλα*; Αἱ ἐφημερίδες περιέχουσιν· ἐξωτερικὰ ἢ ἐξωτερικὴν ἐπιθεώρησιν, ἐσωτερικὰ (σπανίως ἑμῶς ἐσωτερικὴν ἐπιθεώρησιν), *Διαφορά*, *Ποικίλα*, καὶ *Διατριβὰς* ὑφ' ἧς συχνάκις ἀπαντῶσαι ἢ ἀγνωστος Χ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρύπτεται ἁνὼν ὁμοῦ *Διατριβογράφοι*. Ποία δὲ ἡ ἐν ταῖς ἐφημερίαι ταύταις διαφορὰ μεταξὺ *Διαφόρων* καὶ *Ποικίλων*; — Ἐν τοῖς *Διαφόροις* περιέχονται συνήθως ὀλιγώτερα ἢ ἐν τοῖς τῶν Γάλλων *Faits divers*. Πότε ἐρῶσιν τὸ αὐστριακόν ἢ τὸ γαλλικόν ἢ τὸ ἑλληνικόν, ἂν ἡργοπόρησιν ἢ ἂν ἐπνίγῃ· Ἄν ψιθυρίζηται ὑπουργίου μεταβολὴ ἢ ὑπουργοῦ πτώσις· Ἄν τὰ ἀπὸ τῆς λεωφόρου Πανεπιστημίου ἀλλαχόσε μεταφερτεῦντα δένδρα ἀντικατεστήθωσιν (καὶ ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, ἀντικατεστήθωσιν ὑπ' ἄλλων λεπτοτέρων καὶ ἐλαστικωτέρων) παρελθόντος παντὸς φόδου ῥήξεως ἐν τῇ τετραψήφῳ πλατείᾳ τοῦ τετρασχοῦ οἰκοδομήματος· Ἄν ἡ ἐθνοφυλακὴ προσδεῖται· Ἄν ὁ στρατὸς ὀρθοποδῇ· Ἄν διορισθῇ ὑπατελῶντης ὁ ἐξάδελφος τῆς μάμης τῆς γυναικὸς τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ λεγόμενα νέα τῆς ἡμέρας, εἰς ἃ προστίθενται καὶ τινες στατιστικαὶ εἰδήσεις περὶ ξένων στρατῶν καὶ θωρακοφόρων πλοίων, ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Τεργέστης μεταφερόμεναι πρὸς παρηγορίαν τῶν μήποτε ἐλπίζοντων νὰ ἴδωσιν αὐξανομένην δι' αὐτῶν τὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος. — Τὰ δὲ *Ποικίλα* τί; Συρραφὴ *διαφόρων*, ἐκ *διαφόρων* ἄλλων ἐφημερίδων ἢ συγγραμμάτων πλεκομένη, ἄνευ μηδεμιᾶς σημειώσεως τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ συγγράμματος· ἐξ οὗ ἐλήφθησαν· συνελόντι δ' εἰπεῖν, *Ποικίλα* παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐφημεριδογράφοις σημαίνει *φιλολογικὴν κοινότητα* μὲν ὁμοίων. Διὸ ἀπορῶ πῶς ἐξακολουθεῖς μεταχειρίζομενος τοιαύτην λέξιν, ἣν καὶ δι' ἄλλους πολλοὺς λόγους, οὓς ἄλλοτε θέλω σοι ἐκθέσει, κρίνω Κεᾶδου ἀξίαν. Κρίνεις ἀράγε ἀναγκαῖον, ἵν' ἀλλάξῃς τὸ περίβλημα τῶν *Ποικίλων* σου, ν' ἀποδημήσῃς εἰς τὴν ξένην, ὡς οἱ παρ' ἡμῶν τὸ ἀρχαῖον ἐνδύμα, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ἀποτιθέμενοι;

ΦΑΤΑΣ.

Τοιαύτας παρατηρήσεις ἐπιστέλλει μοι συνήθως διὰ τοῦ ἰδίου ὑπηρετοῦ Εὐριπίδου τις λαλίστερος φίλος, νωθρὸς καὶ ἐχθρὸς τοῦ περιπάτου, διὰ τοῦτο δὲ καὶ σπανίως διὰ ζώσῃς ἐπισκεπτόμενός με. Εἰς ταύτας δὲ τί ἀποκριθῶ; Ὁμολογῶ ὅτι ἡ ἀδολεσχία αὐτοῦ αὐτὴ μ' ἔσωσε βοηθὸν λαβοῦσα τὸν Εὐριπίδην. — Ἀλλὰ πρῶτον ἀναγκαῖον κρίνω ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ἐρωτήσεις. Ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ *διαφόρων* καὶ *ποικίλων* οὐδεὶς εὐλόγως ἀμφισβητεῖ, καὶ αὐτὸς δ' ἐν τέλει ὁμολογεῖται αὐτὴν ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς ἐφημερίσιν· ἂν δὲ τὸ *ποικίλα*, ὡς καὶ τὸ *διαφορά*, μεταφράζεται γαλλιστὶ διττῶς, τοῦτο βεβαίως οὐδεμίαν ἀπόδειξιν λογίζομαι τῆς πτωχείας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ὁ *ποικίλος* τῆς ἀρχαίας Ἀθηνᾶς πέπλος ἀμφιβάλλω ἂν δι' αὐτὸ τοῦτο ᾔτο καὶ *διαφορὸς* τοῦ τῶν νέων· ἢ *ποικίλη* ὑπουργείου τινὸς συγκρότησις δὲν περιλαμβάνει ἀναποφεύκτως *διαφορὸν* πολιτικῆς γνώμης ἀνδρας — π. χ. ὀρεινοὺς καὶ πεδινούς, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ Ἑλλάδος, — ἀλλ' ἄνδρας εἰς τὰς ποικιλοχρῶμους ἐντάσεις ἢ μετριάσεις ἐκατέρας τῶν φατριῶν τούτων ἀνήκοντας, ὧν καὶ τινες, οὐδέτερα μᾶλλον φρονούντες, ἐκλήθησαν *κοιλία* ἐκ *λεκτικῆς*. — Περὶ δὲ τῆς λέξεως ἐπιφυλλίς, ἀναγνώτω ὁ βουλόμενος τὸν προλό-